

Nicola May

VÄIKE NURGAPOOD
TALV

Inglise keelest tõlkinud Raili Puskar

Isale

PROLOOG

„Ma kardan, et ta on vist vedru välja visanud.” Danny Greeni nägu oli sama lilla nagu viisakalt riides vormikal naisel, kes lamas praegu, käed-jalad laiali, elutult kallihinnalisel sametist voodikattel.

Lucas Hannafore laksas käe laubale. „Persse! Kui olukord poleks nii tõsine, oleks see pööraselt naljakas. Mu silme ees on juba Gazette'i esilehepealkiri: „Hotelliinspektor leiti Titanicus suruna”.”

„Mida kuradit me teeme?” küsis Danny murelikult.

ESIMENE PEATÜKK

„Jõuluüllatused? Praegu on alles oktoober.” Titch jätkas nurgapoe kassasahtli peenrahaga täitmist.

„Kuna mina olen nüüd vanaema – kuigi juba üksnes selle väljaütlemine paneb mind end vanana tundma –, tahan ma sel aastal vältida viimase minuti stressi.”

„Sul, Mary, on vedanud, sest juhuslikult tellisin ma just äsja paar kasti, mis peaks paari nädala jooksul kohale jõudma. Ja ma teen poodi ka jõulunurga – samamoodi nagu Rosal tavaks oli. Samuti on saabumas nipsasju ja vilkuvad tulukesed akende jaoks. Mulle nii meeldib, kui küla piduehtesse läheb.”

„Ooh, mulle ka. Aga, kallike, hoia üks karp jõuluüllatusi minule. Ja häid. Korralikke kingitusi, mida ei visata teise käega minema.”

„Mina leidsin eelmisel aastal oma jõuluüllatuse seest just sellise armsa kingituse,” ütles Titch naerdes.

„Hmm, su jutus on iva.” Mary laskis inhalaatorist sortsu suhu, ootas paar sekundit ja pistis inhalaatori tagasi taskusse. Ta hingas pikalt ja vilisevalt välja ning ütles: „Kohe raske on uskuda, et sa oled juba aasta otsa siin olnud.”

„Eks ole! Päris pöörane.”

„Ja teine tita ka kohe varsti tulemas. Kui kiiresti kõik muutub. Ei või iial teada, mis sind nurga taga ees ootab.”

Titch silitas oma suurt kõhtu. „Praegusel juhul nurgapood. Kas tahtsid veel midagi?”

„Ah soo, õige jah. Anna mulle õige neid eriti häid koeraküpsiseid, et mul oleks oma kutsukesele midagi pakkuda, kui ta mulle külla tuleb. Ja see tuletab mulle meelde, et ma pidin sulle

küpsisepurki panemiseks värskaid küpsiseid andma.” Mary õngitses kotist plastkarbi, mis oli täis maitsvaid koduseid küpsiseid. „Sinu olukorras ei tohi lasta veresuhkrul liiga madalale langeda.”

„Oi, kui armas. Saan pärastpoole Rosaga kokku ja viin temale ka.”

„Super! Vii talle tervisi.”

„Saab tehtud. Ja ilusat päeva, Mary!”

Mary asutas end juba minekule, aga keeras ringi, et Titchi manitseda: „Jõulud on küll tulemas ja ma saan aru, et sul on palju tööd, aga Titch, kallid, vaata, et sa endale liiga ei tee.”

TEINE PEATÜKK

Rosa Smith pistis pea lastetoa ukse vahelt sisse ja kikitask kõrvu. Kuuldes pojakese rahulikku hingamist, hiilis ta Kajakarahu nime kandva maja käänulisest puutrepist alla.

Olgu jumal tänatud sellise parima sõbranna eest nagu Titch, kes oli talle nüüdseks neljakuuse beebi emaks oleku igal sammul abiks olnud. Rosal polnud aimugi, et beebil on vaja nii palju magada. Ta tegi endale tassi teed ja istus köögilaua äärde. Kui veab, õnnestub tal enne, kui pisipõrnikas ärkab ja kogu ta aja endale nõuab, tegeleda pisut oma heategevusorganisatsiooni paberitööga.

Nähes Rosat trepist alla tulemas, kargas Smithide elavaloomuline taks Kuum asemelt jalule ja hakkas haukuma, lootes, et ta viiakse jalutama. Nii väikese koera kohta tegi ta kõrvulukustavat lärmi. Sulgenud värava, mis takistas koera ülemisele korrusele minemast, jooksis Rosa lärmaka peni juurde, võttis ta sülle, surus ta pruuni koonu kokku ja nühkis nina koera oma vastu. „Kuss, Kuumake,” noomis ta koera, „sa ajad Pisi-Nedi üles ja siis ei tule mingit jalutamist.” Ta vältis sõnu „õue minema”, sest vastasel juhul oleks koer päris pööraseks läinud.

„Tule siia.” Väike vorstike paterdas kuulekalt Rosa järel köögiuksest välja kinnisesse aeda, kus võis jälitada kajakaid, keda ta loomulikult kunagi kätte ei saanud, aga klähvis ägedalt iga kord, kui mõni ta pea kohalt üle lendas.

Rosa tuli häälekalt haigutades ja sõrmedega läbi pruunide lokkis juuste tõmmates avarasse köök-elutuppa ning pani paar halgu ahju kõrvale puukorvi. Suurest merepoolsest aknast paisis sisse sügisene päike ning Rosa vajus aknaalusele istmele ja sirutas end mõnuga välja.

Aknaalune iste oligi vist teda maja vaatamas käies kõige rohkem võlunud. Haruharvadel rahuhetkedel armastas ta istuda akna all ja vaadata, kuidas Cockleberry Bay elu hoovuste rütmis kulgeb. Toetades oma väikese keha mugavale padjale, millel oli sinivalgetes värvides kajakamuster, haigutas ta uuesti. Pojakesel tulid hambad ja valutavad igemed olid lapse öösel kaks korda üles ajanud ning Rosa oli omadega täiesti läbi. Võib-olla tulekski enne päevaste toimetuste juurde asumist korraks silm looja lasta.

Imetlenud jumalikku merevaadet, keeras ta seejärel pilgu armastatud kohvikule ja mõtles, et peab rääkima venna Nate'iga, kes oli nüüd kohviku juhataja, jõulutuludeste üles riputamisest. Kuna Rosa armastas nüüd kõike jõuludega seonduvat, leidis ta, et jõuludekoratsioonide väljapanekuks pole ükski aeg liiga varajane. Pealegi toimub järgmisel nädalavahe- tusel kuulus Cockleberry Bay ilutulestik, nii et isegi meremuür on valgustatud.

See tuletas talle meelde, et peab rääkima oma ema Maryga ja küsima, kas ema on nõus sel õhtul lapse ja koeraga olema. Nii tore oleks saada natuke vaba aega, ilma et ta peaks Pisi-Nedi või koera pärast muretsema. Pealegi oli ta Nate'iga kokku leppinud, et sel aastal pakuvad nad kohviku ees lisaks suhkruvatile kuumi koeri ja kakaod, nii et kõigil tuleb käed külge panna.

Rosale oli suureks kergenduseks, et nüüd, kui Pisi-Ned võtab jonnimata ka pudelit, saab ta lapse paariks tunniks kellegi teise hoolde jätta. Ta ei tundnud seda tehes mingeid süümepiinu, samuti ei tundnud ta süümepiinu selle pärast, et oli rinnaga toitmise lõpetanud. See oli talle raske olnud. Laps polnud saanud küllalt piima ning mõlemad olid söögiaja lähenedes pinges ja stressis olnud. Kas pudelile üleminek tähendas, et ta on halb ema? Kindlasti mitte. Rosa püüdis rahustada end mõttega, et

see näitab, et ta on arukas ema. Tema silmis tähendas emadus praktilist meelt: päevad tuli üle elada võimalikult vähese vaevaga ja loomulikult lapse huvisid silmas pidades. Ta oli ikka töotanud, et temast ei saa sellist ema, kes laseb oma identiteedi alistada, aga ta hakkas mõistma, kuidas selline asi võib juhtuda. Beebi on kogu eluks, mitte üksnes jõulude ajaks.

Nähes, et hiljuti remonditud Shipi hotell oli temast ette jõudnud ja juba vilkuvad tuleketid välja pannud, ühmatas ta pahuralt. Samuti oli hotellis süüdatud kamin, sest selgesse ja kargesse oktoobrikuu taevasse kerkis suits. Teerada, mis viis South Cliffi kaljudele, kust avanes vaade La Manche'i väinale, oli tühi. Näha oli vaid üht üksildast koeraomanikku. Ka rannas valitses tühjus. Tõus oli märjale tumedale liivale lõgase rohekas-pruuni adru toonud. Taamal merel oli näha väikest sinist kalapaati. Ja siis märkas Rosa üksildast kormoranlast, kes lendas, tiivad laiali, West Cliffi kaljude poole, kala kollase noka vahel.

Nüüd, kui talv oli kohe saabumas, oli Rosa tänulik, et maja eest jookseb läbi meremüür, mis on küllaldaseks kaitseks, kui jätta välja eelmise suve kohutav torm, mis oli kohviku üle ujuetanud ning rannal ja lindude, ka kajakate seas kohutava laastamistö teinud.

Rosa oli hiljuti täheldanud, et eriti just täiskuu ajal ulatus tõus kaugemale randa ja tõi kaldale lisaks ajupuidule ka palju muud. Vahel uhtus tõus paadid nende maja ette meremüürini välja ja viis need mõõnaga sama kiiresti tagasi kaugemale lahele. Tema mäletamist mööda polnud tõusuvesi kohe pärast tema siia kolimist küll nii kaugele ulatunud.

Cockleberry Bays oli hulgaliselt häid kauplusi ja söögikohti, küla paiknes rannas ja kaljud olid kohe siinsamas ning tänu sellele oli see hinnatud elupaik. Külas oli palju perekondi, kes

olid elanud siin mitme sugupõlve vältel ega kavatsenud siit iial ära kolida, nii et mereäärsed kinnistud olid haruharva müügis. Ja kui need müüki pandigi, napsasid need tavaliselt kähku ära linnainimesed, kes otsisid teist kodu ja olid maksnud kinnisvaramaakleritele, et neid müüki tulevatest kinnistutest kohe informeeritaks. Nii et see oli olnud puhas juhus, et väga hinnatud asukohaga Kajakarahu tuli müüki just siis, kui Rosa ja Josh enne lapse sündi uut kodu otsisid, ja et nad said haisu ninna enne teisi.

Kajakarahu eelmine omanik oli olnud jõukas linnahärra Sandy Hamilton-Jones ning majas oli elanud temast lahus elav abikaasa Bergamot. Maakler oli täiesti ebaprofessionaalselt rääkinud Rosale, et härra Hamilton-Jones, kes oli lasknud küll oma naisel abieluvaralepingu allkirjastada, oli rahahädasse sattunud. Ta pidi naisele pärast lahutust tohutult suure summa maksma ja tal ei jäänud kahjuks muud üle, kui maja maha müüa. Rosat ärritas, et tolsamal naisel, kes oli eelmise aasta jõulude eel tema nurgapoes raha varastanud, oli niimoodi vedanud, aga samas oli ta ääretult tänulik, et Bergamot oli majast juba ammu välja kolinud ja Cockleberry Bayst lahkunud, nii et tal polnud naisega enam mingit kokkupuudet.

Esmalt olid Josh ja Rosa kavatsenud kolida lähedal asuvasse Polhampton Sandsi. Josh oli aga kähku taibanud, et Cockleberry Bayst kaugemale kolimine poleks olnud arukas plaan, sest Rosal polnud juhiluba ja kui Joshi ennast kodus ei ole, peaks Rosa sõitma Polhampton Sandsist bussi või taksoga Cockleberry Baysse, et kohvikus või nurgapoes abiks olla või sõpradega kokku saada. Rosal oli väga hea meel, et neil õnnestus Cockleberry Baysse jääda. Talle meeldis siin. Londoni East Endi vaesest rajoonist pärit Rosa oli ülimalt õnnelik, et ta sai nimetada oma koduks nii kaunist mereäärset küla.

Kajakarahu majal oli rukkilillesinine välisuks, millele Rosa oli lasknud kinnitada meritähekujulise koputi, ja tänu maja mereäärsele asukohale avanesid nii ülemise kui ka alumise koruse akendest imelised vaated.

Olles elanud nurgapoe peal tillukeses korteris, tundus maja, kus olid avarad toad, puitpõrandad ja põrandaküte, lausa häärberina. Majatagune aed oli nagu loodud laste ja koeraga perele ning muruga kaetud nõlva alumises otsas kasvasid õuna- ja pirnipuud.

Maja vaatamas käies oli Josh eelmistest omanikest maha jäänud kasvuhoonest elevile läinud ning kavatses hakata kasvatama tomateid, tšillipipart, paprikat ja kurke, mis – nagu ta oma abikaasale kõrva sosistas – pidid kasvama sama pikaks nagu ta peenis. Ent aiasaadusi polnud veel kuskil näha. Kuigi Josh, kellega Rosa oli nüüdseks juba kaks aastat abielus olnud, oli öelnud, et uude majja kolimine võimaldab tal tempo maha võtta ja aidata Rosa Cockleberry Bay ärisid juhtida, oli ta võtnud just äsja vastu pakkumise New Yorgi firmalt, millega ta oli varemgi koostööd teinud, ning koos kolleegi ja sõbra Carltoniga New Yorki sõitnud.

Kuna Pisi-Ned oli veel nii väike, oli abielupaar arutanud pikalt ja põhjalikult kõiki poolt- ja vastuargumente, aga lõpuks oli tugev ja tubli Rosa andnud Joshile loa sõita. Josh teenib paari New Yorgis veedetud nädalaga suure summa raha, tänu millele ta saab hiljem rohkem kodus olla. Nii tulus leping võimaldab tal vähemalt järgmise aasta kodus veeta ning kohviku ja Joshi investeringute tõttu on Smithide finantsiline olukord parem kui iial varem.

Ausalt öelda Rosale lausa meeldis mõte, et saab pisipojaga kahekesi olla. Tema elu on palju lihtsam, kui ta peab mõtlema üksnes enda ja lapse toidu peale, ja kui ta tahab kohe pärast

lapse uinumist voodisse minna, võib ta seda ilma süümepeinadeta teha. Teine pluss oli see, et neil Joshiga on Skype'i kõnede ajal märksa rohkemast rääkida ja seni, kuni Josh detsembri keskpaiku – nagu plaanitud – tagasi jõuab, saab ta lugeda mehe naasmiseni jäänud päevi advendikalendrist, mille ta kavatses osta.

Võttes arvesse, kui palju on väikese lapsega tegemist, oli Rosa kindel, et nädalad mööduvad lausa lennates. Josh oli hea mees. Ta tegi tublisti tööd ja teenis hästi ning see oli üks põhjus, miks Rosa teda armastas. Josh tegi elu kergeks. Kuigi see ei tähendanud, just nagu Rosa ise ei oleks tublisti tööd teinud. Kaugel sellest. Jah, nüüd oli nurgapood Titchi oma ja kohvikut juhatas Rosa hiljuti leitud poolvend Nate, aga Rosa oli endiselt mõlema äri juhtimisega seotud. Ja kuigi ta üritas veeta nii palju aega kui võimalik pojakesega, oli ta pühendunud vanavanaisa auks – sellesama vanavanaisa Ned Myersi auks, kes oli talle Cockleberry Bay nurgapoe pärandanud – asutatud heategevusfondi Nedi Kingitus ülesehitamisele. Kuigi ta polnud vanavanaisa näinud, imetles ta teda ja oli talle väga tänulik. Ta oli pannud Joshi täielikul heakskiidul oma esimesele lapsele vanavanaisa auks nimeks Benedict Christopher Smith (Pisi-Ned).

Rosa oli aknaalusel istmel sügavasse unne jäänud ja ärkas selle peale, et aknale prõmmiti. „Rose, Rose! Ärka üles ja lase mind sisse!” hüüdis keegi.

Unesegane Rosa ei pidanud isegi silmi avama, et näha, kes hüüdja on. Teda hüüdis Rose'iks vaid üks inimene.

Kuum kraapis haukudes köögiust. Pisi-Ned oli just ülemisel korrusel nutma hakanud. Rosa avas ukse ja ronis poolkinniste silmadega ülemisele korrusele, kust naasis paar minutit hiljem, olles lapsel mähkme vahetanud ja ta maha rahustanud, ning

leidis eest Titchi, kes sirutas käed välja, et roosa näokesega beebi oma sülle võtta, ning osutas köögilaual auravale teekruusile. Koer oli sisse lastud ja näris rahumeelselt elutoas kamina ees oma asemel mänguasja.

„Ma magasin nagu nott. Tavaliselt kuulen ma alati, kui ta nutma hakkab,” oigas Rosa.

„Ta hakkas nutma vahetult enne seda, kui sa ärkasid. Küllap hambad. Vaene pisike.” Titch kallistas beebit oma kõhukese kohal ning laskis lapsel toetada higise pea rinnale, kuhu tekkis selle peale ilarida. „Temast kasvab sama suur ja pikk mees nagu ta issi,” kinnitas last äiutav Titch.

„Ja kõige halvema ema auhind läheb Rosa Smithile.” Rosa valas karukujulisele närimislelule keeva vett peale, ootas, et see maha jahtuks, ning andis sõbranna kätte juhuks, kui Pisi-Ned peaks tahtma seda närida. „Ma soovin, et mul oleks käsiraamat, kus on täpselt kirjas, mida ja millal teha. Ja ta mähkmed! Täna hommikul olid need erkrohelised! Miks sellistest asjadest ei räägita?”

„Ma üritasin seda teha,” ütles Titch, „aga kuni sa pole sellega ise kokku puutunud, ei saa sa aru, kui neetult raske on ema olla. Kas sul küpsiseid on?”

Rosa võttis köögisahtlist puhta marlilapi ja ulatas Titchile, et ta saaks lapse ila ära pühkida, ning tõi kapist taksikoerakujulise küpsisekarbi.

„Ja see tuletab mulle meelde,” ütles Titch. „Vaata mu kotti.”

„Mary ingveri-rosinaküpsised? Njammi!” Rosa kallas Tupperware karbi sisu küpsisepurki. „Ema peale võib alati kindel olla.”

„Ta saadab tervisi.” Titch pistis käe purki ja võttis kaks küpsist. „Ja kui selline võistlus peaks tõesti olema, siis löön mina sind kõige halvema ema kategoorias nagu nalja. Kas sa mäletad, kuidas me end Shipis täis jõime, kui Theo oli kõigest

paari kuu vanune? Mu vaene ema! Ma olin nii kohutavas seisus, et ema pidi teda peaaegu kogu järgmise päeva hoidma. Theo oleks võinud hällist välja kukkuda ja ma poleks seda märganudki.”

„Kus Theo ja koerad täna on?”

„Just sellepärast ma tulingi sind vaatama. Mul on häid uudiseid.” Titchi nägu oli laial naerul. „Cockleberry Bays on nüüd kiriklahoone ühes ruumis lastesõim, mis kannab nime Väikesed Inglid ja on avatud viiel päeval nädalas. See on palju lähemalt kui Theo endine päevahoid ja Gladys Moore, kes sõime veab, on väga sõbralik ja paindlik. Ja ta on üks meie hulgast. Ta on nii armas, nii suurte kogemustega, tal on kõik vajalikud oskused ja fantastiline huumorimeel. Ma usaldan teda täielikult. Theo on juba kaks korda seal käinud. Ja see pisike sindrinahk hakkab nutma, kui peab koju tulema.”

„See on vist hea märk või mis?” Rosa istus kõõgilaua äärde. „Ära tule ütlema, et ta võtab ka koeri.” Ta langetas häält. „See oleks liiga hea, et seda uskuda.”

„Nii ongi. Ma jätsin oma koerad täna ema juurde. Vahel tundub, et kõike saab pisut liiga palju, on ju? Nii et, Rose, ära tunne süümepiinu.”

„Katsun mitte tunda. Aga mulle ei mahu pähe, kuidas ma pole kuulnud, et külas on lastesõim avatud.” Rosa võttis lonksu teed ja tunnistas: „Aga ma olen muidugi suurema osa ajast täielikus udus.”

„Minu arusaamist mööda käis kõik väga kähku, aga see on tõeline vedamine. Väikelapse kõrvalt poodi pidada oli mulle liig. Kui nad on nii pisikesed nagu sinu oma, siis nad vähemalt magavad suurema osa ajast.” Titch kallistas mõnuga Pisi-Nedi, kes oli uuesti magama jäänud. „Ritchie on super, aga kala-putka vahetuste klapitamine on olnud keeruline, sest ta emal

on mingi viirus ja ta peab ka ema töö ära tegema. Ritchie on nüüd tunnikese minu asemel, sest ma nii tahtsin natuke aega sinu seltsis veeta.”

„Oi, nii armas,” öhkas Rosa. „Ma ei kujuta ettegi, milline su elu siis saab olema, kui sul neid kaks on.”

Titch oigas. „Ära parem räägi. Aga kuidas ma saaksin Ritchiele lihast poega keelata? Ta on täielik ingel. Sellel lapsel tulevad kindlasti pikad jalad, sest ta põtkib mind pidevalt.”

„Jõulupüha laps oleks nii armas.”

„Kelle jaoks? Mõtles lapse peale. Laps pole sugugi rõõmus, kui saab ühel hetkel aru, et saab igal aastal vaid ühe komplekti kingitusi. Aga vähemalt saame me mõlemad Ritchiega sünnituse ajaks paar vaba päeva – juhul muidugi, kui beebi saabub õigel ajal. Ja hurraa! Ma saan vana-aastaõhtul klaasi tõsta.”

„Eee ... ja kui sa teda rinnaga toidad? Kui, siis ainult ühe.”

„Kujuta ette, et sina räägid nii arukat juttu.” Titch naeratas.

„Minu meelest on nii tore, et te saate lapse soo teada alles pärast seda, kui ta on sündinud,” jätkas Rosa.

„Tead, mis? Praegusel ajal pole elus eriti palju üllatusi, nii et me leidsime, et see oleks vahva.”

„Täiesti nõus. Kuigi mulle tundub, et ka see on poiss. Mis sa ise arvad?”

„Mina arvan, et ta on üks paganama kaelkirjak.”

Nad puhkesid naerma.

„Kas Theo sündis siis varem?”

„Ei, aga te lendas ju ette hoiatamata välja. Otse nurgapoe põrandale, kus ma praegu päevast päeva kliente teenindan.”

„Praegu tundub küll, nagu see oleks mitme aasta eest olnud.”

„Kahe aasta ja viie nädala eest, kui päris täpne olla. Aga kui juba number kahtedest rääkida – ja ma tean, et see on küsimus, mida mitte ükski ema ei talu –, siis millal teie kavatsete

järgmise saada? Josh tahab ju jalgpallimeeskonda. Ja kui armas, kui meie pisikesed saaksid olla kõik koos ja omavahel sõbrad.”

„Jäta jutt! Kui Josh tahab nii kähku järgmist, peab ta kellegi appi võtma. Minul on sellegi rõõmurulliga tegemist rohkem kui küllaga.”

„Hiljem läheb lihtsamaks,” rahustas Titch. „Vähemalt nii mulle räägitakse.” Ta mõtles hetke ja lisas: „Kui ta enne detsembrikuud tagasi ei tule ja kui te kohe pihta ei hakka, siis on sul veel vähemalt üks aasta üksnes Pisi-Nediga.”

„Jumal tänatud!” vastas Rosa. „Mul oli täna plaanis heategevusfondi arved läbi vaadata, aga sellest ei saa vist nüüd asja.” Ta jõi kruusi tühjaks. „Aga väike salauinak tegi head.”

„Kuidas su heategevusfondil üldse läheb? Sa pole sellest viimase ajalt rääkinud.”

„No mul on endiselt kolmkümmend korjanduskarpi nii Cockleberry Bay kui ka Polhamptoni poodides ja kohvikutes, aga kuna jõulud lähenevad – ja see on hea tahte aeg ja nii edasi –, siis pean katsuma midagi välja nuputada, mis raha sisse tooks. Kõigil on nii üllad eesmärgid ja mul on tunne, et ma olen neid pisut alt vedanud.”

„Rose, ära unusta, et imiku eest hoolitsemine on täiskohaga töö.”

„Tõsi, aga sa ju tead, milline ma olen. Minul peab olema tegemist ja ma genereerin alataasa uusi ideid ega taha toetuda annetuste kogumisel üksnes vanale heale korjanduskarbile. Nii et kui sul on mõtteid, siis pane need postkaardile kirja.”

„Kuuldavasti pidi Lucas Shipi taha parklasse jõulumaa tegema,” teatas Titch. „Jõuluvana, onn, kus lapsed saavad jõuluvanale kirju kirjutada, ja isegi põhjapõdrad.”

„Päris ehtsad põhjapõdrad?”

„Vist küll, kui nad ei kavatse Dannyga ise põhjapõtradeks riietuda ja pantomiimi etendada.”

Rosa puhkes naerma. „See meeldiks lastele päris kindlasti.”

„Võib-olla õnnestub sul sellega seoses midagi välja mõelda, jõululoterii või mingi üritus?”

„Ma tahaksin pigem kõiki kohalikke kaasata, korraldada näiteks piduliku laada või kontserdi. Aga ma pean veel mõtlema.” Rosa sirutas end ja haigutas pikalt.

„Kui juba pantomiimist rääkida, siis kuidas oleks, kui organiseeriks ise pantomiimi?” küsis Titch innukalt. „Näiteks etendada Peter Paani! Mina oleksin fantastiline Tinkerbelle, kes lendaks traati mööda läbi õhu.”

„Mida? Selle kõhuga? Sul ei õnnestu isegi õhku tõusta. Pealegi ei saa me pantomiimi teha – vähemalt mitte kiriklas. See on keelatud.” Titch paistis segaduses olevat, nii et Rosa jätkas: „Sa oled sellest kindlasti kuulnud, Mary rääkis mulle. Ta ütles, et see oli rohkem kui kahekümne aasta eest Cockleberry Bay ajalukku läinud. Juhtus nii, et üks mees, kes mängis Joosepit, kuulutas lavalt, et tema naisel on peaingel Gabrieliga romaan. Häbistatud Gabriel üritas lavalt kähku põgeneda, aga ta tiivad jäid ühe hommikumaa targa jalutuskepi taha kinni ning ta kukkus lavalt alla ja murdis pahkluu.”

Titch naeris nii, et pisarad silmis. „Issand, kui naljakas!” Ta pühkis silmi. „Kas sa kujutad ette, mis tunne võis olla saalis istujail? Klassika! Aga miks etendused ära keelati?”

„Sellepärast, et Joosep, päris elus härra Gunter, on endiselt kirikuteener. Ta pole häbist siinamaani üle saanud. Muide, ta elab nüüd koos naisega, kes teeb kirikus lilleseadeid, ja on väga õnnelik. Nii et võib-olla see pidigi nii minema.”

„Uskumatu, et mina polegi seda lugu kuulnud.” Titch võttis teekruusi.

„Kui aus olla, siis polnud sina veel sündinud, kui see juhtus.”

„Ja minu ema, kes elab mäe otsas, hoiab rohkem omaette ega käi kellegagi läbi.”

„Aga mul tuli üks mõte,” ütles Rosa. „Võib-olla ma teen härra Gunterile visiidi ja kinnitan talle, et kui me korraldame etenduse, on see väga väljapeetud.”

„Ära ainult romaani maini!” Nüüd naersid nad mõlemad, mille peale Titchi süles magav laps häält tegi.

„Natukene veel, mu kallis,” rahustas Rosa last, kuigi ta hääl oli peaaegu meeleheitel. Siis lisas ta: „Titch, kas on väga inetu öelda, et vahel tundub emaks olemine igav?”

„Ei ole! Sul on vaja ka muude asjade peale mõelda, vastasel juhul polegi muud, kui toitmine, kakamine, magamine, joomine, mängimine, jälle magamine, jälle kakamine, mängimine, vannitamine, magamine ja kõik otsast peale.”

„Sa jätsid välja „karjumine”,” nentis Rosa. „Aga ma armastan teda sellegipoolest tingimusteta.” Ta silitas Pisi-Nedi pehmeid juukseid ja kuna laps oli nüüd ärkvel, nätsutas ja ilastas ta närimisrõngast.

Titch võttis veel ühe Mary imelise küpsise ja ütles: „Theoga läks mul korda kaalus mitte juurde võtta, aga ma pean näksimisele lõpu tegema.” Ta rõhatas ja pani vaba käega purgile kaane peale. „Tuleta mulle meelde, millised heategevusorganisatsioonid Nedi Kingituse alla käivad. Loomulikult Sea & Save. Nad olid tolle tormi ajal vapustavad, kas polnud? Hoolitsesid lindude eest ja tegid ranna puhtaks.”

„Jah, ja Päästepaadid, kes päätsid mu elu, kui ma kaljult alla kukkusin.” Rosa tegi tolle saatusliku päeva peale mõeldes grimassi. „Kuidas küll kõik on muutunud. Mu vaim oli tol ajal väga kehvast seisusest.”

„Oli tõesti,” tõdes Titch. „Aga sul vedas ja vaata, milline sa nüüd oled – kaine ja õnnelikus abielus, poja ema, ärinaine ja heategevusorganisatsiooni eestvedaja.”

Rosa punastas. „Haa! See kõlab väga uhkelt. Aga kui naasta sinu küsimuse juurde, siis kaasasin ma ka Porgandi Jalajälje,

kuna nad teevad koolides ja töökollektiivides kliimamuutuste alast teavitustööd, ja Cockleberry Bay Elanike Ühenduse, kuna nad teevad kogukonna heaks nii head tööd, ja pärast põhjalikku mõtlemist otsustasin ma kaasata ka Polhampton Paws. Seda sellepärast, et kuigi Vegani-Vera kasutas neid ära, et nurgapoodi ebaausal teel endale saada, on nende näol tegemist väga maineka kasside ja koerte varjupaigaga, ja ma olen tänulik, et ma neist tänu Verale teadlikuks sain.”

Kuum oleks just nagu aru saanud, et räägitakse tema suguvendadest, ning potsatas rahuloleva nuhatusega Rosa ja Titchi ette köögipõrandale maha. Nähes enda ees oma lemmikolendit, laskis nüüdseks täiesti ärkvel Pisi-Ned rõõmulalina kuuldavale.

„Oi, kui armas,” kiitis Titch.

„Onju! Ta on nii naljakas. Vahel on mul ikka veel raske uskuda, et ta on minu oma. Ma ei suhtunud eriti tõsiselt värs-kete lapsevanemate juttu, kes rääkisid, et tõelist armastust tunned alles siis, kui hoiad oma last süles.” Rosa tegi pausi. „Titch, kas sina leiad, et ta on ilus beebi? Ja palun, ole aus.”

„Eee ... jah, väga ilus. Tal on nii palju juukseid ja tal on väga armas näoke. Minu arvates on ta oma isa moodi.”

„Oh, mina seda küll veel ei näe. Ma küsisin üksnes sellepärast, et ma olen näinud ka väga inetuid beebisid ja nende vanemad leiavad ikkagi, et nad on maailma kõige ilusamad. Nii et võib-olla ta on inetu ja mina ei näe seda.”

„Ei ole, Rose. Kuidas ta saaks inetu olla, kui teie Joshiga olete ta vanemad! Ta on läbi ja lõhki ilus beebi.”

„Nii armas. Ära ürita mu vastu hea olla. Inetu või mitte, aga pärast minu pikka ja sünget lapsepõlve asenduskodudes kavatsen ma pakkuda talle kogu armastust, millest mina ilma jäin, ja veel rohkemgi.”

Titch ajas alahuule ette. „See on sinust väga armas, aga palun ära teda ära hellita.”

„Ei hellita, selleks armastan ma teda liiga palju. Ja teda ka.” Rosa laskus põlvili maha ja võttis koera sülle, et Pisi-Ned saaks teda korralikult näha. Pisipõnn haaras ette hoiatamata koera pruuni kõrva pihku, mille peale muidu rahumeelne koer kurjalt haugatas. „Kui nüüd järele mõelda, siis mis nende Väikeste Kuradikeste telefoninumber on?” hüüdis Rosa üle Pisi-Nedi kisa.

KOLMAS PEATÜKK

„Tere hommikust! Ship hotell! Kuidas saan teid aidata?” vastas Tina Green kõnele, püüdes väga hoolika hääldusega oma Londoni idaosa aktsenti varjata. „Üks tuba ühele kaheks ööks alates neljandast novembrist?”

Tina kolmekümne nelja aastane poeg Danny seisatas vana pubihoone sissepääsust paremal paikneva väikese vastuvõtuleti juures. Ta kuulas pealt, kuidas ema viisakalt jätkab: „Väga hea. Jah, te saate maksta nii tšeki kui ka kaardiga ...” Ning selle kohal peal riskis ta nalja visata. „... aga kui soovite, võite ka nõusid pesta. Ha-haa!” Danny tegi grimassi. „Jah, proua Swift, suur tänu. Kohtume neljandal. Sisseregistreerimine täpselt kell neliteist.”

„Mamps, sa ei pruugi iga kord telefonile vastates niimoodi rääkida,” torises ta poeg. „See pole mingi paganama Ritz.”

„Minu silmis on. Me oleme alles teist kuud avatud ja peame endast hea mulje jätma. Ja sa tead ju, et sugugi mitte kõigile ei meeldi Londoni aktsent.” Tina võttis lonksu külma kohvi. „Ohh! Tead, mis, poja? Ma pole aastaid nii õnnelik olnud. Vaata nüüd meid! Meil mõlemal on siin töökoht, katus pea kohal ja väikesele Alfiele tore kool. Kes oleks võinud midagi sellist arvata!”

„Nojah. Aga me oleme selle nimel ka kõvasti vaeva näinud.”

Tina puhkes poja tähelepaneku peale naerma. „Jah, sa said renoveerimistöodega väga tublisti hakkama. Lucas on sulle väga tänulik, et sa said oma endise töökooha hüvesid ära kasutada ehitusmaterjalide pealt nii suure allahindluse.”

„Elu teeb vahel vahvaid pöördeid,” arutles Danny endamisi, tõmmates käega üle paremal põsel jooksva sügava armi.

„Ei tee, kui toad tänaõhtuste külaliste saabumiseks korda ei saa,” vastas Lucas Hannafore trepist alla tulles. „Üleval tuleb kaks tuba koristada ja üldkasutatavad ruumid tuleb tolmuimejaga üle käia. Kui see teile liiaks läheb, peaksin võib-olla uurima, kas Edie Rogers saaks jälle koristama tulla.”

„Me saame ilma selle pahura õnnetusehunnikuta hakkama, pole teda midagi siia vaja. Meie Dannyga oleme harjunud raskest tööd tegema,” vastas Tina Green. Ta nägu oli endiselt kena, kuigi aastatepikkusest suitsetamisest ja raskest elust kortsuline. Talle omast rõõmsat olemist täiendasid nägusaks poisipeaks lõigatud hallid juuksed ja erkpunane huulepulk. Ta pigistas käed rusikasse, et boss ei näeks kooruvat punast küünelakki.

„Ja kuna te juba kord mõlemad siin olete,” jätkas Lucas, „siis tahtsin teada anda, et kuna meil on Lobster Poti pubiga pidev võistlus, esitasin ma Seaside Stari taotluse, et me saaksime kolme-tärni-rannahotelli staatuse.”

„Okei.” Danny noogutas, kuigi ei saanud tegelikult aru, mida Lucas silmas peab. Lucas, kes oli olnud omal ajal küll nii torumees kui ka osajaga pubipidaja, mitte aga hotelliomanik, oli sellele vaatamata taiplik, ning tajudes, et Danny ja Tina ei saanud täpselt aru, millest ta räägib, lisas selgituseks: „See oleks suur samm edasi. See lisaks hotellinduses prestiiži ja tooks meile päris kindlasti rohkem külastajaid. Ja kolme tärniga kaasnevad kõrgemad hinnad, seega suurem kasum, mis tähendab personalile suuremaid preemiaid.”

Danny noogutas heakskiitvalt, kui Lucas jätkas: „Aga selleks, et kolm täрни saada, peab kõik – ja ma mõtlen tõsiselt *kõik*, alustades välistrepist kuni meeste tualettideni, restorani tagumise nurgani ja kõige pisema napsiklaasini – särama ja läikima. Tubades peavad voodiriided lõhnama värskelt, *mitte kuskil* ei tohi olla ämblikuvõrke ega mitte ühtki karva. Restoranis peab

toit olema järjepidevalt kõige kõrgemal tasemel. Personal peab olema lugupidav, viisakas ja korrektne, nii et ei mingit kooruvat küünelakki – selge, Tina?” Tina laskis süüdlaslikult käed rusikast lahti, kui Lucas eelneva kokku võttis: „Seega, meil tuleb olla samamoodi valmis nagu sarjades „Four in a Bed” ja „Hotel Inspector”.”

„Oh, kuidas mulle need sarjad meeldivad,” piiksatas Tina. „Aga põrgut, sellist küll ei taha nagu Alex Polizzi, kes nimetab kõiki „kallikesteks” ja kirub ja vannub ja üritab meid üksteise vastu üles ässitada.”

Tina puhkes naerma, aga Lucas oli surmtõsise näoga.

„Ja ei mingit vandumist – vähemalt mitte siis, kui oleme tööpõstil, sest vastasel juhul võib keegi sellest Tripadvisorisse kirjutada. Aga, Tina, põhimõtteliselt panid sa naelapea pihta, sest nii see tõesti on: selleks, et saada kolme-tärni-rannahotelli staatus, saadetakse hotelli Seaside Stari salajane testostja.”

„Oh sa ku... see tähendab, oh sa taevas.” Danny tegi kergitatud huulega grimassi, mis meenutas noort Elvist. „Tjah,” tõdes Lucas noogutades.

„Aga mina loodan, et ta on Alex Polizzi, sest Alex on nii seksikas itaallanna.”

„Sina ja su kiindumus vanemate naiste vastu!” ohkas Tina.

„Jah, nad on kogenud, ei jää rasedaks ja neile meeldivad meiesugused noored täkud.”

„Nüüd aitab.” Tina äigas pojale, aga siis meenus talle, kus ta on. „Millal nad siis tulevad?” küsis ta Lucaselt.

„Just selles iva ongi,” katkestas Danny ema jutu. „Me ei tea. Lucas ju ütles *salajane* testostja.” Ta lõi bossiga käed kokku. „Okei, Lucas, selge värk. Me ei vea sind alt.”

„Jah, nüüdsest peale tuleb meil valvel olla,” kinnitas Lucas. „Davina ütles, et tuleb võimaluse korral appi ja hoolitseb, et siin oleks tunda naisterahva kätt.”

Tina tõstis hetkeks silmad lakke, õnneks märkas seda üksnes Danny. Ei Danny ega Tina talunud Lucase sõbratari, kellega Lucas oli nüüdseks kümme kuud koos olnud. Selle naise juures oli midagi, mille tõttu nad teda ei usaldanud. Ning kasuks ei tulnud ka see, et Davina oli politseinik, sest neid mõlemaid oli kasvatatud usus, et sinimundrite nina alla ei tasu sattuda. Danny oli isegi mõnda aega vangis istunud, kuigi ta polnud tegelikult süüdi. Ta oli kaitsnud oma eksi Leah't, kes oli tema lapse ema ning üritas nüüd Walesis oma vanemate juures elades sõltuvusest priiks saada.

„Ja ma olen kindel, et mu vend Tom lööb ka käed külge,“ jätkas Lucas. „Inspektor tuleb üksinda ja ma arvan, et kaunis varsti, nii et nüüdsest peale peame olema valvel ja hoolitsema, et kõik oleks viimase peal.“ Ta tegi pausi. „Samuti tahan ma teiega nõu pidada, kuidas me jõulumaa korraldame, aga kõigepealt tuleb hotell klantsima lüüa.“

Danny ja Tina läksid ülemisele korrusele numbritube koristama, Lucas aga baarileti taha, et äsja installeeritud udupeene masinaga kohvi teha. Siis istus ta akna alla lauda ja vaatas randa. Kui palju oli aastaga muutunud! Lucase traagiliselt surnud ema Sheila Hannafore oli vana publi oma kahele pojale pärandanud. Lucase vanemal vennal Tomil, kes elas oma perega Bristolis, oli hotelli majandamise asjus endiselt sõnaõigus ja kuna ta oli raamatupidaja, hoolitses ta selle eest, et kogu arvepidamine oleks tiptop-korras.

Pubi remont polnud kuigi palju maksma läinud. Kuna Danny oli remonditöödel projektijuhiks ja Lucasel olid torumehe oskused, olid nad toad ise remontinud ja paari toa juurde vannitoad ehitanud. Sheila oli pärandanud päris korraliku rahasumma, nii et lisaks remondile olid nad Tomi soovitusel ka sisearhitekti palganud. Numbritoad olid mereteemalised,

kõigis tubades oli kaasaegne mööbel ja uhiuued voodiriided. Neli numbrituba, mille juurde kuulus oma vannituba, said nimed ajalooliste laevade järgi: Mary Rose, RMS Titanic, Golden Hind ja HMS Victory, nii et kaasaegsest sisustusest kumas läbi vana hoone võlu.

Kaasatud oli ka vabakutseline turundusekspert Carly Jessop, kes haldas värsket veebilehte ning reklaamis ja uuendas jooksvalt hotelli teenustega seotud informatsiooni.

Vana Ship Inni publi ei tundnud enam ära. Isegi Lucase tuba sarnanes peene hotellitoaga. Lucas oli pannud oma toale nimeks HMS Belfast – üksnes sellepärast, et ta mäletas, kuidas oli kooliekskursiooni ajal ühe tüdruku salaja laeva mootoriruumi viinud ja temaga seal amelenud. Uhke tumehall sõjalaev, mis oli nüüd Thamesi jõel ankrus, oli talle Londonis elades ühtlasi omamoodi teetähiseks olnud.

Kuigi Lucase tuba oli avar – tal oli seal suur elutuba ja moodne kööginurk –, mõtles ta aeg-ajalt hotellist välja kolimisele ja tööga mitte seotud elamispinna hankimisele. Kuid niipea, kui talle see mõte pähe tuli, muutis ta kähku meelt, sest ta tundis end siin koduselt ja maja vanade seinte vahel olid mälestused emast ja isast. Seetõttu tundis ta end siin turvaliselt – ja imelikul moel ka mitte nii üksi.

Võtnud lonksu kohvi, mõtles ta, kuidas ta otsekohese ütlemisega ema, kelle sõnu sageli valesti tõlgendati, võiks renoveeritud hotelli suhtuda. Võib arvata, et see ei meeldiks talle. Ema oli armastanud oma vana head perepubi, selle pikaajalisi traditsioone ja kohalikku klientuuri. Kuigi külastajad torisesid muutuste ja alkoholihindade tõusu pärast, käisid kohalikud endiselt hotelli baaris, kus kaminas põles tuli ja akendest avanes vaade merele. Tavaliselt ei pööranud Lucas nende torisemisele tähelepanu, aga lugupidamisest kohalike vastu ja teades, et pikkadel

külmadel talvekuudel on nemad ta põhiline sissetulekuallikas, oli ta jätnud baari alles ka vaadiõlled, sest oli selge, et kui ta peaks need likvideerima, järgneks sellele mäss. Kliendid võivad minna isegi teisel pool mäge paiknevasse Lobster Poti. Sellist asja ei tohtinud juhtuda.

Esialgne plaan oli olnud, et Danny elab oma perega publi peal ühes toas, aga äriplaani lihvides oli Lucase vend öelnud, et ei ole mõtet jääda ilma ühest toast, mida saaks kasutada külastajate majutamiseks. Tom oli otsustanud hoopis alles jätta vana maja, mille ta oli mõne aasta eest Cockleberry Baysse ostnud ja mida tema pere kasutas üksnes puhkuse ajal. Ta tegi ettepaneku, et Danny, Tina ja Danny ligemale viieaastane poeg Alfie võivad sinna kolida ja maksta sümboolset üüri, mis võetakse nende palgast maha. Rosa vend Nate, kes otsis samuti elamispinda, võib elada ümber ehitatud suvemajas, mis asub aia tagumises otsas, selline lahendus oli kõigile kasulik. Lucasele meeldis, et ta personal on vajaduse korral käe-jala juures, ja Tom oli rahul, et saab üüriraha eest tasuda majaga kaasnevad kulud ja natuke jääb veel ülegi.

Londoni töölisklassi juurtega Greenid olid Lucasele õnnistuseks olnud. Kuigi nad võisid kohati tahumatud olla, olid nad samast puust nagu Lucas ise, ning Lucas teadis, et nad on tublid tööinimesed ja et ta võib nende peale kindel olla. Loomulikult tuli kasuks ka Lucase hea läbisaamine Londoni idaosast pärit Rosaga, kes oli kahe aasta taguse kohutava suvise tormi ajal kangelaslikult Alfie elu päästnud.

Lucase mõtteid häiris tuttav kime haukumine ja, vaadanud aknast välja randa, nägi ta Rosat, jalas erkkollased kummikud, Pisi-Ned kõhukotiga rinnal, jooksmas laineid trotsides koera kõrval. Rosa olemisest õhkus muretust. Lucas oli kogu aeg kindel olnud, et Rosast saab hea ema: vabameelne, armastav ja